

Шейсет и шеста глава

Винко Станс съобщи на Инко Нитс новината за това, че вече са ни дали склада под наем и че може да изпраща вече самоходните талиги, натоварени с жито, да се разтоварват в склада. Само една част от склада щеше да се заеме от построението за правене на житно питие, а останалата щеше да се използва за складиране на житото.

Инко Нитс изпрати веднага самоходните талиги да се разтоварват в склада, защото се бяха напълнили и следващите жътварски талиги нямаше къде да се разтоварят, когато дойдат през вратата на рая от Земята.

След като разгледахме какво е направено от построението за правене на житно питие, ние с Винко Станс се отправихме към склада, за да наблюдаваме разтоварването на житото от самоходните талиги.

Когато пристигнахме в склада, видяхме в далечината да се задава върволица самоходни талиги. Когато приближиха, видях колко са огромни. Никога през живота си не бях виждал подобно нещо. Нашите конски талиги бяха направо детски играчки в сравнение с тези самоходни талиги.

Първата самоходна талига влезе в склада и се разтовари, като се наклони на една страна върху подвижен под, който след това премести изсипаното жито и го изсипа върху едни решетки. Така всички самоходни талиги се разтовариха, а житото все се изсипваше от подвижния под върху решетките, под които потъваше неизвестно къде.

Винко Станс ми обясни, че под решетките има друг подвижен под, който пренася изсипаното жито до един

хамбар, който е пригоден за съхраняване на жито и защитен от гризачи и всякакви вредители.

След това самоходните талиги отново поеха към вратата на рая. Ние с Винко Станс ги последвахме с малката самоходна талига, управлявана от Винко Станс.

Когато стигнахме до вратата на рая, видяхме от нея да излизат жътварските талиги, пълни с жито. Те започнаха да разтоварват житото в празните големи самоходни талиги. Усетих познатата миризма, която можеше да се усети по време на жътва. Тази миризма ме върна в детството, когато тичах с връстниците си из нивите, докато възрастните жънеха. След това ожънатото жито се вършееше и се откарваше в хамбарите.

Жътварските талиги на жителите от Ранкодом едновременно жънеха и вършееха. На Алтре Мунс не беше познато житото, но се отглеждаха други растения, които също раждаха класове със семена. Затова в Ранкодом имаха такива жътварски талиги.

Когато в Ранкодом беше пладне, от вратата на рая излязоха за последен път жътварските талиги. В нашия стар свят падаше мрак и жътварите спряха работа.

Винко Станс ме върна в Ранкодом. По пътя разговаряхме. Винко Станс каза:

- Мигът, в който ще предприема пътуване във времето, приближава. Ще изчакам да завърши жътвата и да започне правенето на житно питие. Може и да почакам, докато се продаде житното питие. Но едно е сигурно, мигът приближава и затова записвай всичко, което се случва в Ранкодом. Скоро ще започне и строежът на новото ви село. Ти трябва да продължиш да учиш хората си да четат и пишат, защото това е много необходимо. Мъжът, който показва сечивата, не може да отделя много време, за да учи вашите хора как да използват тези сечива, затова те трябва

да могат да четат, за да прочетат указанията за работа, когато се наложи.

Аз отговорих на Винко Станс:

- Ученето на четене и писане се оказва не толкова лесно. Затова ще трябва повече време, за да могат хората да започнат да четат прости неща. За да могат да четат сложни неща като указания за работа със сечива, ще им трябва доста време. По-младите схващат по-бързо и някои от тях се научиха вече да четат и да пишат на светещата плоча, без да съм им показал всички букви. Те сами довършиха ученето на буквите, като се питаха едни други или питаха мен или другите учители. Тези, които са сега в нашия стар свят и помагат за жътвата, са от младежите, научили се сами да четат и пишат.

Винко Станс остана много доволен от чутото и каза:

- Това, което казваш, ми дава надежда, че и останалите ще се научат да четат и пишат. Ако не се научат по едно и също време, а някои по-рано и други по-късно, онези, които са се научили преди останалите, ще четат, а другите ще слушат. И за да няма в бъдеще затруднение с четенето и писането, необходимо е децата ви да започнат да ходят на училище, както нашите деца.

- Ние нямаме учители, които да могат да учат деца – обясних на Винко Станс. - Мъжете, които първи се научиха да четат и пишат още в нашия стар свят, едва ли ще могат да се занимават с деца, а камо ли да ги научат да четат и пишат.

- Не се безпокой – каза ми Винко Станс. - Сигурно някои от жените, които са по-способни в ученето, ще могат да се занимават с деца и да ги учат. Пък може да се окаже, че и някои от мъжете ще могат да се справят с това. Вярно, сега мъжете ще са ни необходими за построяване на селото и известно време няма да могат да се занимават с друга

работа, но след построяване на селото, в което ще има и голяма сграда за училище на децата, ще трябва да определиш учители за децата.

- Да, наистина – съгласих се аз, - жените, които са най-добри в ученето на буквите, може да се окажат подходящи за учителки на децата. Ще попитам някои от мъжете, които са най-учени, дали имат желание да се заемат да учат деца. Ако никой от тях не се съгласи, ще се примирим само с учителки. Децата ще се чувстват добре, ако ги учат жени, защото ще си мислят за майките си, които ги учат на много неща.

Тогавя Винко Станс ми каза:

- Когато определиш учители за децата, те могат да се срещнат с нашите учители, които могат да им дадат някои напътствия за работа с деца и как да учат децата. В Ранкодом има голям списък с указания за учителите. Те спазват много правила, когато учат децата. Децата имат книги, по които научават различни неща: четене и писане, смятане, рисуване, знания за природата, миналото на Алтре Мунс и Ранкодом, умения за работа със светещи плочи и други знания и умения. Учителите използват тези книги, за да улеснят работата си, и насочват децата как да учат и да запомнят знанията и да затвърждават уменията. За вашите деца постепенно ще подготвите такива книги на вашия език, за да могат те да се учат по-лесно и да придобиват повече знания.

Вече пристигнахме в Ранкодом и Винко Станс спря пред къщата, в която бях приютен. Преди да се разделим, казах на Винко Станс:

- Ще си помисля какво мога да направя за написването на такива книги за учене на нашите деца. Това е много голям труд и едва ли ще се справя сам. За съжаление, все още сред нашите хора няма толкова учени,

които да могат да ми помагат.

- С течение на времето все повече от хората ти ще придобиват знанията, необходими за учене на децата. Тогава ще се намерят и такива, които да ти помогнат за написване на книгите.

